

Hú, de messze van Petuski! (A Pokoli kamaradarabok trilógia második része)

Vonatozás szédítő mámorban

Venedikt Jerofejev Moszkva-Petuski című elbeszélését – a Walpurgis-éj, avagy a kővendég léptei című tragikomédia felhasználásával – színpadra alkalmazta: Tamási Zoltán

Szereplők:

Venyicska – a seremetyevói kábelfektetési munkálatok egykori brigádvezetője

Olga – egy angyal

Mása – a másik angyal

Játszódik a Moszkva–Petuski vonalon közlekedő személyvonaton

VENYICSKA: Hányszor bejártam már Moszkvát. Keresztül - kasul, tekeregtem benne egyik végétől a másikig, de a Kremlt még egyszer sem láttam. Tegnap - bár egész nap a környéken kószáltam - megint csak nem láttam, pedig nem voltam nagyon részeg. Igaz ugyan, hogy reggel, amint felébredtem, átmentem a Kaljajevszkaja utcába és megittam egy pohár zubrovkát, de csak azért, mert tapasztalatból tudom, hogy ennél jobb reggeli gyógyitalt még nem talált ki az emberiség. Aztán felhajtottam még egy pohárral, de az már nem zubrovka volt, hanem korianderes vodka. Egy ismerősöm azt állítja, hogy a korianderes vodka antihumánus hatású ital, mert miközben erőssé teszi az ember tagjait, elgyengíti a lelkét. Na, velem épp az ellenkezője történt, a lelkem ugyanis csodálatosan megerősödött, de a tagjaim bizony elgyengültek. Igen, magam is rögtön felismertem, hogy ez szintén antihumánus dolog, ezért gyorsan bedobtam még két korsó zsiguli sört és egy üveg moldáviai fehérbort. Ti persze biztosan megkérdezitek majd: Igen, igen, de mit ittál még, Venyicska? Igen, igen. Nos, hát ezt magam sem tudom pontosan, de arra még emlékszem, hogy a Csehov utcában megittam két pohár vadászvodkát. Hiszen nem kelhettem át úgy a Szadojaván, hogy ne igyak valamit. Aztán a városközpont felé vettem az irányt, mert velem mindig úgy van, hogy ha a Kremlt keresem, akkor biztosan a Kurszki pályaudvaron lyukadok ki. Valójában most tényleg a Kurszki pályaudvarra kellett mennem, de én mégis a központ felé indultam, hogy legalább egyszer megnézzem a Kremlt, pedig ugye tudtam, hogy úgyszem fogom én a Kremlt látni, hanem egyenesen a Kurszki pályaudvaron lyukadok ki. Persze nem az bánt, hogy aztán mégsem jutottam el a Kurszki pályaudvarig. Ha nem, hát nem, annyi baj legyen, majd máskor odatalálok. Az sem zavar, hogy reggel, a bőröndömet szorongatva valami ismeretlen lépcsőházban ébredtem. Nem ez főleg nem zavar, hanem az bánt engem, hogy a Csehov utcától ezen „ördög tudja miféle lépcsőházig” még hat rubelt elköltöttem, úgy gondolom itálra, de hogy mifélére, hol és milyen sorrendben azt már nem tudom, és ezt már soha többé nem is fogja megtudni senki. Hiszen az sem derült ki mind a mai napig, hogy vajon Borisz cár ölte-e meg Dimitrij cárevicset, vagy fordítva történt a dolog. Szintén homály fedi, hogy miféle lépcsőházban ébredtem, de ennek így kell lennie. Ez a dolgok rendje. A világon minden lassan és tévutakon halad előre, nehogy elbízsa magát az ember. Legyen csak szomorú és elveszett.

MÁSA ANGYAL: Minden rendben van, nincs semmi baj, Venyicska. Védj magad a széltől, lélegezz nyugodtan, ügyelj rá, hogy össze ne gabalyodjanak a lábad és indulj el szép lassan.

VENYICSKA: Az Úr angyalai. Ők azok. Hát itt vagytok?

OLGA ANGYAL: Persze, hogy itt vagyunk.

MÁSA ANGYAL: Natürlich.

OLGA ANGYAL: Ha balra akarsz menni, fordulj csak nyugodtan balra, ha pedig jobbra akarsz menni, menj jobbra. Bármerre indulsz is el, úgyis a Kurszki pályaudvaron lyukadsz ki. Ami rendjén is való, hiszen ma Petuskiba készülsz, igaz, Venya?

VENYICKSKA: Igen, angyalkáim, ma Petuskiba indulok.

OLGA ANGYAL: Hát menj csak, Venyicska, menj!

VENYICKSKA: Tudjátok, angyalkáim...

ANGYALOK: Mit kéne tudnunk?

VENYICKSKA: Nehéz a lelkem...

MÁSA ANGYAL: Tudjuk, hogy nehéz.

OLGA ANGYAL: Vesd neki a hátad ennek az oszlopnak, hogy ne legyen olyan kibírhatatlan hányingered...

MÁSA ANGYAL: Járkálj egy kicsit, attól könnyebb lesz.

VENYICKSKA: De hiszen magatok is tudjátok, hogy az én állapotomban mit jelent az, ha járni kell.

MÁSA ANGYAL: Járkálj csak!

OLGA ANGYAL: Fél óra múlva a bolt is kinyit, igaz vodkát csak kilenctől árulnak.

MÁSA ANGYAL: De vörösbort azonnal kaphatsz.

VENYICKSKA: Vörösbort?

ANGYALOK: Igen, vöröset.

VENYICKSKA: Jó hűvöset?

ANGYALOK: Persze, hogy hűvöset.

VENYICKSKA: Milyen izgatott lettem.

MÁSA ANGYAL: Addig is, ha gondolod, kukkants be a restibe.

OLGA ANGYAL: Tegnap este még volt ott vermut. Nem ihatták meg egyetlen éjjel az egészet.

MÁSA ANGYAL: Nem ihatták meg.

VENYICKSKA: Megyek is, angyalkák, köszönöm a segítséget, persze, hogy megyek.

MÁSA ANGYAL: Váljék egészségedre, Venya!

OLGA ANGYAL: Üdítse fel a lelked!

VENYICKSKA: Milyen kedvesek... Hát akkor... Ha menni kell, hát menjünk... Vagyis vánszorogjunk... Talán, ha csak álldogálnék itt még egy kicsit...

MÁSA ANGYAL: Szörnyen merev és mesterkélta a mozgásod, Venya!

VENYICKSKA: Az ember nem csak materiális lény, lélek is lakozik benne, sőt még valami misztikus lélek fölötti érzület is.

OLGA ANGYAL: Mért álltál meg?

MÁSA ANGYAL: Várod, hogy megszűnjön a szédelés?

VENYICKSKA: Minden pillanatban... úgy érzem... hogy... három irányból egyszerre tör rám a hányinger.

MÁSA ANGYAL: Milyen jó, hogy tegnap megvetted a bonbont és a diót.

OLGA ANGYAL: Mert ajándék nélkül nem mehetünk Petuskiba.

MÁSA ANGYAL: Petuskiban vár rád a te Nasztaszjád.

VENYICSKA: Az én gyönyörű kedvesem.

OLGA ANGYAL: És Koljuska.

VENYICSKA: A legbájosabb gyermek a világon. Petuskiban vár rám a boldogság. Hát persze, hogy nem mehetek ajándék nélkül. Natürlich.

MÁSA ANGYAL: Milyen jó, hogy megvetted.

OLGA ANGYAL: A bonbont és a diót.

MÁSA ANGYAL: De pontosan mikor is vetted az ajándékokat?

OLGA ANGYAL: Talán a vadászvodka után?

VENYICSKA: Nem, akkor eszembe sem voltak az ajándékok.

OLGA ANGYAL: Vagy az első és a második vodka között?

VENYICSKA: Nem, nem, hiszen mindössze harminc másodperc szünetet tartottam közöttük, és ugyan mire vagyok én képes harminc másodperc alatt? Nem vagyok én egy Übermensch.

OLGA ANGYAL: Jó, de mégis mikor vásároltál?

MÁSA ANGYAL: Akkor hát mikor vetted az édességet?

VENYICSKA: Az is lehetséges, hogy a diót a korianderes vodka előtt, míg a bonbont a sör és a fehérbor között vásároltam. De lehet, hogy épp fordítva történt. Nem, a sör és a fehérbor között nem vehettem semmit, ez egészen biztos, mert közöttük nem tartottam szünetet, de az nagyon is elképzelhető, hogy a korianderes vodka előtt... vagy miután megittam... Irgalmas Istenem, mennyi titok van a világon.

OLGA ANGYAL: Szeszes italt nem árusítunk!

VENYICSKA: Úgy néz rám, mint egy döglött madárra, vagy mintha valami piszkos csavargó lennék. Még hogy szeszes italt! Millió okom lehet rá, hogy egy szép napon betérjek a restibe. Miért pont szeszes ital kellene nekem? Például a permi gyors valami rejtélyes okból nem akar Perm felé menni, így hát - amíg az illetékesek a probléma elhárításán dolgoznak - szeretnék beülni ide egy Stroganoff-bélszínre, közben valami szép, szomorú zenét hallgatnék... Hogyhogy nincs szeszes ital? Mennybéli királynőm! Engem úgy informáltak, hogy itt sohasem fogy el a vermut.

OLGA ANGYAL: Rendel valamit?

VENYICSKA: Miért, mi van?

OLGA ANGYAL: Stroganoff-bélszín, krémes, vese...

VENYICSKA: És vermut?

OLGA ANGYAL: Vermut nincs.

VENYICSKA: Érdekes, hogy vese van, vermut meg nincs.

OLGA ANGYAL: Nagyon érdekes. Vese van, vermut nincs.

MÁSA ANGYAL: Megint rád tört a hányinger, igaz, Venya? Szép csillár, csak túl nehéz. Ha most leszakad, és a fejére esik valakinek, bizony szörnyű fájdalmat fog okozni. Meglehet persze, hogy egyáltalán nem okoz

fájdalmat, mert miközben leszakad és zuhan feléd, te csak üldögélsz, és mit sem sejtve iszogatsz valamit, talán vermutot, vagy ilyesmit és amint rád esik, te már nem vagy az élők sorában. Súlyos gondolat ez. Te csak üldögélsz, iszogatsz, például vermutot, felülről pedig rád esik egy csillár. Nagyon súlyos gondolat. Ha viszont másnaposan ülsz itt, vermutot pedig nem adnak, és épp akkor esik a fejedre a csillár - nos akkor valóban még súlyosabb dologról van szó. Olyan roppant nyomasztó gondolat ez, amellyel nem mindenki tudna megbirkózni.

OLGA ANGYAL: Na mi van döntött már? Rendel valamit?

VENYICSKA: Nyolc deci vermutot kérek szépen!

OLGA ANGYAL: Világosan megmondtam, hogy nincs vermutunk.

VENYICSKA: Akkor megvárom, amíg lesz.

OLGA ANGYAL: Micsoda?

VENYICSKA: Vermut.

OLGA ANGYAL: Mindjárt olyan vermutot kapsz, hogy belenyekkensz.

VENYICSKA: Mitől ilyen durvák ezek mind? Milyen jó lenne, ha az egész világ olyan jámbor és félénk lenne, mint most én, ha mindenki ugyanígy kételkedne önmagában és abban, vajon mennyire komoly az a hely, amelyet elfoglal az ég alatt. Általános kishitűség és csüggedtség, ez a gyógyír minden bajra. Valódi csodaszer.

OLGA ANGYAL: Te kérted a vermutot?

VENYICSKA: Nekem nem fontos az a vermut, egyáltalán nem. Ha nincs, hát nincs. Én csak úgy üldögélek itt. Csak várok.

OLGA ANGYAL: Hogyhogy csak úgy? Mire akar várni?

VENYICSKA: Ó, igazán semmire... Én csak Petuskiba utazom, mert ott lakik a szerelmem, még ajándékot is vettem... Én kérem, árva vagyok, és Szibériából jöttem... Azért kéne egy kis vermut, hogy elmúljon a hányingerem... Persze ha jelenleg nincs, akkor várhatok...

OLGA ANGYAL: Nesze neked vermut!

VENYICSKA: Hogy mi történt ezután, az étteremtől az italboltig és onnan a vonatig, az emberi nyelven el nem mondható. Ha angyalok fognának bele, egyszerűen elsírnák magukat. Tisztelegjünk egyperces némasággal e "szavakkal el nem mondható" gyászos órák előtt. Ha a kezetek ügyébe esik egy sziréna, jelezzetek vele.

OLGA ANGYAL: Figyelem, figyelem! 8 óra 16 perckor a negyedik vágányról vonat indul Petuski állomásra. A vonat a Sarló és Kalapács, Csuhrlinka, Reutovo, Zseleznodorozsnaja állomáshelyek után, Jeszinót kivéve, minden állomáson és megállóhelyen megáll.

MÁSA ANGYAL: *(Már a vonatablakkból kihajolva)* Figyelem, figyelem! A negyedik vágányról vonat indul Petuski állomásra. A vonat a Sarló és

Kalapács, Cshlinka, Reutovo, Zseleznodorozsnaja állomáshelyek után, Jeszinót kivéve, minden állomáson és megállóhelyen megáll. *(Fütyül)*

OLGA ANGYAL: Az italtól jössz, ugye, Venyicska?

VENYICSKA: Igen.

OLGA ANGYAL: Ugye most már nehéz a bőröndöcskéd?

MÁSA ANGYAL: És a szívedben mintha tilinkó dalolna? Igaz-e?

VENYICSKA: Hát, hogy is mondjam nektek, a bőröndöcském tényleg nehéz, de tilinkóról még korai lenne beszélni.

MÁSA ANGYAL: De hát mégis mit vettél, Venyicska?

OLGA ANGYAL: Szörnyen érdekel minket.

VENYICSKA: Tudom én, hogy érdekel benneteket. Mindjárt mondom: először is vettem két üveg vermutot, aztán két negyedliteres oroszországiát, valami vöröset, meg egy üveg csemegebort.

OLGA ANGYAL: Jó, jó, de mit vettél még?

MÁSA ANGYAL: És mi a végösszeg? Minket ez is szörnyen érdekel.

VENYICSKA: Várjatok csak... A végösszeg annyi, mint kilenc rubel 89 kopejka, de mégsem ennyit fizettem, mert vettem még két szendvicset is, hogy ne okádjak.

MÁSA ANGYAL: Ugye azt akartad mondani, Venyicska, "hogy ne legyen hányingerem"?

VENYICSKA: Azt akartam mondani, amit mondtam. Szendvics nélkül nem tudok hozzálatni az iváshoz, mert az első korty után biztosan okádni kezdenék. De a második, illetve harmadik húzáshoz nem kell szendvics. Így van ez egészen a kilencedikig, amikor ismét szükségem lesz egy szendvicsre.

OLGA ANGYAL: Miért? Talán újra hányingered lesz?

VENYICSKA: Dehogy, semmi esetre sem lesz hányingerem, de okádnom biztosan kell majd.

OLGA ANGYAL: Milyen összetetten fejezed ki magad, Venyicska, milyen árnyaltan.

MÁSA ANGYAL: És ez minden? Mindössze ez kell ahhoz, hogy boldog légy? Semmi más?

VENYICSKA: Ha lett volna több pénzem, vettem volna még sört és néhány üveg portóit is, de hát...

MÁSA ANGYAL: Ó, Venyicska, ó, de közönséges vagy!

VENYICSKA: Hát aztán! Közönséges vagyok és kész.

MÁSA ANGYAL: Megsértődtél.

OLGA ANGYAL: Ne haragudj ránk, mi a javadat akarjuk. De minek szorítod magadhoz a bőröndöt? Talán vodka van benne?

MÁSA ANGYAL: Talán vodka. Biztosan vodka van benne.

VENYICSKA: Hogy jön ide a vodka? De tényleg hogy jön ide a vodka? Nem tudjátok kiverni a fejetekből? Ha éppen tudni akarjátok, az étteremben is magamhoz szorítottam a bőröndöt, és emlékezhetek rá, hogy a

lépcsőházban is szorongattam, pedig vodkáról ott még szó sem volt. Azért szorítom magamhoz a bőröndömet, mert nekem ilyen a karakterem!

OLGA ANGYAL: Karacsarovo Karacsarovo (*Fütyül*)

VENYICSKA: Megfigyeltem, hogy aki reggel rohadtul érzi magát, ám estére teli van álmokkal, ötletekkel, az bizony szörnyen züllött ember. Reggeli rosszullét, esti szárnyalás, ez a hitvány ember. Ellenkező esetben: reménytelen reggel, esteli kifáradás, na az ilyen pedig egy aljas, középszerű figura. Persze vannak olyanok is, akik reggel-este egyformán jól érzik magukat, örülnek a napfelkeltének, éppúgy, mint a napnyugtának, hát ezek egyenesen gazemberek, csak utálattal tudok szólni róluk. Na és aki reggel-este egyformán rosszul érzi magát, arról az emberről már nem is tudom, mit mondjak, az egy utolsó faszkalap. Lássuk csak, miből élünk. Nézzétek!

MÁSA ANGYAL: Egy rubel harminchét kopejkás rozé.

VENYICSKA: De vajon ez kell nekem? Talán erre sóvárog a lelkem? Ha megadták volna *azt*, akkor talán szükségem lenne *erre*?

MÁSA ANGYAL: És Szent Teréznek talán szüksége volt stigmákra? Dehogyan, neki sem volt semmi szüksége rájuk. Mégis vágyott rájuk.

OLGA ANGYAL: Vágyott rájuk.

VENYICSKA: Igen, igen, így vagyok ezzel én is: bár egyáltalán nincs erre szükségem, mégis vágyom rá.

MÁSA ANGYAL: Hát, ha ennyire kívánod, Venyicska, akkor igyál csak!

OLGA ANGYAL: Igyál csak!

VENYICSKA: Hát jó. Nagyon erőszakosak vagytok. Nem mondhatok nemet. Van poharam hozzá és szendvicsem is, *nehogy hányingerem legyen*. És lelkem is van, mely - még csak résnyire bár - de nyitva áll az újabb létélmények előtt.

MÁSA ANGYAL: Hű, de jól esett, az anyja szentségit!

OLGA ANGYAL: Transzcendentális!

VENYICSKA: A reggeli hányingerűzöt meginni, mindenkinek legbelsőbb magánügye. A legintimebb dolog a világon.

OLGA ANGYAL: Ó! (*Halkabban*) Hű de jól esett, az anyja szentségit!

MÁSA ANGYAL: (*Ő is halkabban*) Transzcendentális!

OLGA ANGYAL: Csuhrlinka.

VENYICSKA: (*Kimegy az előtérbe és ott iszik, fojtogatja magát, fintorog, összegörnyed, megpróbálja hányingerét leküzdeni, aztán összeszedi magát, lesimítja a haját és visszaül az utastérbe, ahol az angyalok bámulnak rá*) Hát ez tetszik nekem, hogy honfitársaimnak ilyen üres, dülledt szemük van.

OLGA ANGYAL: Alkotmányunk alapján, a Szovjetunió minden állampolgárának joga van kidüllesztenie a szemét.

MÁSA ANGYAL: Persze nem annyira, hogy kiforduljon.

VENYICSKA: Teljesen kifejezéstelenek.

MÁSA ANGYAL: A feszültségnek, még a szikrája sem tükröződik bennük.

VENYICSKA: Kétségek, töprengések, megpróbáltatások vészterhes korában ezek a szemek teljesen kifejezéstelenek tudnak maradni.

MÁSA ANGYAL: Bezzeg odaát, ahol minden eladó és minden megvásárolható.

OLGA ANGYAL: A pénz világában.

MÁSA ANGYAL: Ott mindenki lesüti a szemét, és úgy pislog ki a szakadatlan gondok és kínok poklából.

OLGA ANGYAL: Úgy pislognak ott. Mit csináltál az előtérben, Venya?

VENYICSKA: Én?

MÁSA ANGYAL: Egyik sarokból a másikba buk fenceztél, kezdeddel a torkodat szorongattad, úgy festettél, mintha *Othello, a velencei mór* halhatatlan tragédiájának összes szerepét egyszerre játszottad volna.

VENYICSKA: És miért ne játszhattam volna? Megcsaltam magam, elárultam a meggyőződésemet... Sőt, gyanakodni kezdtem, hogy megcsalom magam, majd besúgtam magam önmagamnak, miután szerelmes lettem szenvedő önmagamba, végül torkon ragadtam magam és fojtogatni kezdtem saját magamat... Szentséges ég, mit műveltem odakint! Mindenki szeme láttára... Orehovo-Zujevóban, úgy tíz éve lehetett, hárman laktunk egy szobában és szívvel - lélekkel összetartottunk, sosem veszekedtünk. Ha valamelyikünk megkívánt egy kis portóit, felkelt és így szólt: "Barátaim, csemegebort innék!" Erre mindannyian így feleltünk: Helyes, igyál csak! Mi is veled tartunk." S ha valaki közülünk sörre vágyott, a többiek is csak sört akartak inni. Ám egyszer kezdtem észrevenni, hogy ezek ketten mintha kizártak volna maguk közül, valahogy furcsán néztek rám. Egyszer csak látom, ott állnak mellettem, és csak néznek a szemembe.

OLGA ANGYAL: Figyelj csak! Hagyd már ezt abba!

MÁSA ANGYAL: Nehogy azt gondold, hogy te különb vagy másoknál. Hogy mi nagy nullák vagyunk.

OLGA ANGYAL: Te pedig maga Káin vagy és Manfréd.

VENYICSKA: Miért jöttök ezzel?

MÁSA ANGYAL: Ittál ma sört, igaz?

VENYICSKA: Ittam.

MÁSA ANGYAL: Sokat ittál?

VENYICSKA: Sokat.

MÁSA ANGYAL: Nahát akkor kelj fel és indíts!

VENYICSKA: Hova menjek?

MÁSA ANGYAL: Mintha nem tudnád. Szóval te tényleg azt hiszed, hogy mi senkiházi gazemberek vagyunk!? Te meg Káin vagy és Manfréd?

OLGA ANGYAL: Manfréd?

VENYICSKA: Elnézést, sohasem állítottam ilyesmit... Végül is miről van szó?

OLGA ANGYAL Tudod te azt nagyon jól!

MÁSA ANGYAL: Arról van szó, hogy nem jársz vizelni.

OLGA ANGYAL: Egyetlenegyszer sem látott senki közülünk WC-re menni, mióta ideköltöztél.

MÁSA ANGYAL: Az még hagyján, hogy szarni nem mész, de hogy se hugyozni, se fingani nem láttunk és nem hallottunk még soha, az már nagyon sok!

OLGA ANGYAL: Hogy soha, az már rengeteg!

VENYICSKA: Jaj, barátaim, félreértettetek. Arról van szó, hogy én nem tudok csak úgy felkelni és kinyilatkoztatni, hogy "Na, barátaim, most szarni megyek, most pedig hugyozni." Én erre képtelen vagyok.

MÁSA ANGYAL: És ugyan mért vagy képtelen rá?

OLGA ANGYAL: Mi meg tudjuk tenni, te meg nem? Leesne az arany gyűrű az ujjadról?

MÁSA ANGYAL: Ezek szerint te különb vagy nálunk?

OLGA ANGYAL: Mi meg csak köpés a lábad alatt?

MÁSA ANGYAL: Mi mocskos állatok vagyunk?

OLGA ANGYAL: Te meg Káin vagy és Manfréd?

MÁSA ANGYAL: Akár a lilium?!

OLGA ANGYAL: Akár?

VENYICSKA: Nem, dehogyis... Szó sincs róla... Hogy magyarázzam meg... Hisz vannak érzékeny lelkű emberek is... Értsétek meg, vannak dolgok a világon...

MÁSA ANGYAL: Mi is tudjuk, hogy mi van a világon és mi nincs.

VENYICSKA: Igen... Persze... Én is meg tudnám tenni... Ha nagyon akarjátok...

MÁSA ANGYAL: Éppen ez az! Ezek szerint te mindenre képes vagy, mi pedig semmire sem. Te Káin vagy és Manfréd, ellenben mi csak porszemek vagyunk. Kelj fel és indíts! Mert mi látni szeretnénk, hogy kimész.

VENYICSKA: Máig sem értem, minek plántált belém ennyi szemérmert a jó Isten.

OLGA ANGYAL: Kuzskovo! Megállás nélkül vágtunk át Kuzskovón.

VENYICSKA: Erre innom kéne még egyet. Előbb azonban elmesélem, hogyan váltottak le brigádvezetői posztomról Seremetyevóban.

MÁSA ANGYAL: Huszonegy! Megint én nyertem.

OLGA ANGYAL: Piszok szerencséd van, Aljosa!

MÁSA ANGYAL: Még egy menet?

OLGA ANGYAL: Mehet. Mostantól annyi huszonegyet verek rád, hogy csak győzzél pislogni. Egészség!

VENYICSKA: Elvtársak! A jövőben a kábeldobok bolygatását mellőzzük, viszont nagyobb hangsúlyt kell fektetünk bizonyos szűk szakterületen végzett tudományos kísérletekre. Ennek értelmében a kábelfektetési munkálatok valamennyi munkása köteles óránként jelentést készíteni arról, hogy miből mennyit ivott. Roppant egyszerű dologról van szó. Két koordinátát rajzolunk. Egy vízszinteset és egy függőlegeset. A vízszintes

tengelyen feltüntetjük a munkanapokat, függőlegesen pedig a megivott féldecik tiszta alkoholra átszámított mennyiségét. Aljosa, te keversz.

OLGA ANGYAL: *(Csuklik)* A csuklás azért... *(Csuklik)* A csuklásban először az a meglepő, hogy meglepő, amikor jön, aztán meg az a meglepő, hogy amikor megint jön, akkor is meglepő, hogy meglep. Lapot!

VENYICSKA: Valóban. A világ proletariátusának vezérei, Karl Marx és Friedrich Engels behatóan tanulmányozták a társadalmi formák szerkezetét, és megfigyeléseikre alapozva sok mindent előre láthattak. De a csuklás esetében semmit sem tudtak volna előre megjósolni. Egyet!

OLGA ANGYAL: Aztán, a csuklást előidézeni viszonylag könnyű, például alkoholfogyasztással, ám megszüntetni már sokkal nehezebb feladat... *(Csuklik)* Különösen további alkoholfogyasztással. Ez sok.

MÁSA ANGYAL: Ez is sok.

VENYICSKA: Ez tizenkilenc. Aljosa, te keversz.

MÁSA ANGYAL: Pedig jobb lenne nem keverni.

OLGA ANGYAL: A csuklás minden törvény fölött áll.

VENYICSKA: A végzetszerűség szférájába kerültünk.

OLGA ANGYAL: A csuklás útjai kifürkészhetetlenek... *(Csuklik)* Mi pedig tehetetlenek vagyunk.

MÁSA ANGYAL: Az isten szerelmére! Hát nincs semmi más, amit érdekesebb megvitatni?

OLGA ANGYAL: Mire/mit gondolsz? A kábelfektetésre?

VENYICSKA: Értem én, hogy létezik még pszichiátria meg intergalaktikus asztronómia is, hogyne létezne. De mindez nem a miénk, a mi hivatásunk egészen máshol van. Folytasd, Kolja!

OLGA ANGYAL: A csuklás előtt csak jött-ment kretének nem hajtanak fejet.

MÁSA ANGYAL: Lapot?

OLGA ANGYAL: Nem. Ja! Hatot? Igen.

VENYICSKA: Én kérek egyet.

MÁSA ANGYAL: Mit?

VENYICSKA: Mindegy. Igyatok többet, egyetek kevesebbet, és csukoljatok. Ez az önhittség és a felszínes ateizmus legjobb ellenszere.

MÁSA ANGYAL: Ez nekem megint sok.

OLGA ANGYAL: Ez Tizenkilenc. Egészség!

VENYICSKA: Az enyém nem kevés, de nem is elég. Egészség! Te keversz, Aljosa.

MÁSA ANGYAL: Nekem hugyoznom kell.

VENYICSKA: Akkor majd én keverek. Lapot?

OLGA ANGYAL: Nem kell.

VENYICSKA: Nekem mindig kell. Húsz.

OLGA ANGYAL: Huszonegy. Mennyi lebilincselő élménnyel kecsgetnek ezek a szűk szakterületeken végzett kísérletek.

VENYICSKA: Kolja, kutatásaink alapja a diagramm pontos vezetése.

Fogyasztottál alkoholt az elmúlt percekben?

OLGA ANGYAL: Természetesen.

VENYICSKA: Esetleg fel tudnád sorolni?

OLGA ANGYAL: Természetesen, ha iszom még egy kicsit, igen.

VENYICSKA: Aljosa, hová vitted a vodkát? Tölts még, az isten szerelmére!
Tudományos kísérletek forognak kockán... vagyis kockák forognak...
Hoppá?!

MÁSA ANGYAL: Mit művelnek itt? Mi a fészkes fenét művelnek itt?

Miközben bolygónk legritkább szabású emberei megtették a lehetetlent,
és például földet értek a Holdon, mivel foglalkoztak maguk ezalatt itt,
letargikus népség? Jerofejev elvtárs, maga ki van rúgva.

VENYICSKA: Így hunyt ki négy hétig tündöklő csillagom.

MÁSA ANGYAL: Szörnyű.

VENYICSKA: Úgy kikészített ez az egész marhaság, hogy azóta nem
józanodtam ki.

MÁSA ANGYAL: Venya, hiszen te korábban sem voltál józan soha.

OLGA ANGYAL: Vízit! Jön a vizit!

MÁSA ANGYAL: Álljon fel! Zárja össze a lábát!

OLGA ANGYAL: Csukja be a szemét!

MÁSA ANGYAL: Nyújtsa ki a karját!

OLGA ANGYAL: Lényegében mindent tisztáztunk.

MÁSA ANGYAL: Jerofejev elvtárs, az ön kórosan legyengült szervezetét több
hónapos kezelés után sem sikerült maradéktalanul megtisztítanunk
kiugróan magas alkoholtartalmától.

OLGA ANGYAL: Hogy tudott ilyen mélyre süllyedni, Jerofejev elvtárs?

VENYICSKA: Összevetve, hogy mi mindenben mentem keresztül, nem is
süllyedtem olyan mélyre. Nagy nemzeti folyónk, a Volga háromezer-
hatszáz kilométer hosszan folyik, és közben mindössze
kétszázhuszonegy méter az esése.

OLGA ANGYAL: Tisztán tudományos szempontból kérdem, a papát, vagy a
mamát szereti jobban?

VENYICSKA: Talán mégiscsak a papát, hiszen átúsztam vele a
Helleszpontoszt.

OLGA ANGYAL: Hogyan kerültek a Helleszpontoszra? Hiszen, ha földrajzi
ismereteim nem csalnak, az még nem a mi területünk.

VENYICSKA: Hogy is mondjam. Minden a mi területünk. Illetve a miénk lesz.

MÁSA ANGYAL: És nagyon széles a Helleszpontosz?

VENYICSKA: Néhány Boszporusz.

OLGA ANGYAL: Maga Boszporuszokban méri a távolságot?

VENYICSKA: Brockhaus szerint egy Boszporusz, az hatszázhetven lépés.

OLGA ANGYAL: Egyelőre nem világos.

VENYICSKA: A legközelebbi italbolt mindig hatszázhetven lépésre van.

MÁSA ANGYAL: Honnan? Melyik italbolt?

VENYICSKA: Mindegyik. Akárhonnan.

OLGA ANGYAL: Gyakran szokta ezt a sétát megtenni?

VENYICSKA: Csak ha szomorú vagyok.

MÁSA ANGYAL: Gyakran szomorú?

VENYICSKA: Minden nap. Olykor napjában többször is.

OLGA ANGYAL: Mellesleg, hányadika van ma odakint? Év? Hónap?

VENYICSKA: Oroszország számára – napok, évezredek – mindez potomság.

OLGA ANGYAL: Világos. És mondja, vannak olykor érzéki csalódásai?

MÁSA ANGYAL: Káprázatai?

OLGA ANGYAL: Agyrémei?

MÁSA ANGYAL: Hall-e túlvilági hangokat?

OLGA ANGYAL: Milyen furcsaságokat észlelt?

VENYICSKA: Felfedeztem, hogy ha a bal lábamat felemelem, egyidejűleg nem tudom felemelni a jobbot is.

OLGA ANGYAL: Értem.

MÁSA ANGYAL: Magának árt az ivás Jerofejev.

VENYICSKA: Hogyne, kérem, teljesen felesleges erről beszélni.

OLGA ANGYAL: Milyenek értékeli az általános egészségi állapotát?

MÁSA ANGYAL: Vagy maga komolyan épelméjűnek tartja magát?

OLGA ANGYAL: Tehát, mi a helyzet az általános egészségi állapotával, maga szerint?

VENYICSKA: Nehéz erről beszélni. Olyan furcsa érzésem van. Semmibe-se-való-elmélyültség, semmitől-se-való-izgatottság, senki-iránt-se-való-érdeklődés. És olyan, mintegy semmi-által-se-való-zavartság, de semmilyen-keresztre-se-való-felfeszítettség is ugyanakkor. Röviden, mintha a mostohám méhében lennék.

OLGA ANGYAL: Remélem, hisz a mi fejlett, szocialista orvostudományunkban?

VENYICSKA: Természetesen. Minden feltétel nélkül.

MÁSA ANGYAL: Meg tudja mondani pontosan, mikor hozták be ide?

VENYICSKA: Az idő mérése természetesen nagyon fontos dolog. És a szélirány is fontos például. Agamemnón, a mükénéi király, áldozati kés alá vitte legszeretettebb lányát, Iphigéniát, és pusztán azért, hogy a szél északkeleti legyen, és ne más.

MÁSA ANGYAL: Igen, de magát elsodorta az északkeleti szél.

OLGA ANGYAL: A kérdés az volt, hogy hányadikán hozták be magát ide?

VENYICSKA: Nem emlékszem pontosan, de hogy a múltév augusztus huszonhetedikén Abdallah-asz-Szalem-asz-Szabah kuvaiti sejk beiktatta hivatalába az új kormányt, élén a trónörökös Szabah-asz-Szalem-asz-Szabahhal, azt tudom.

OLGA ANGYAL: Meg tudná nevezni az év legfontosabb eseményét?

VENYICSKA: Március tizenegyedikére esett. Ugyanazért a borosüvegért, amelyért addig tizenhét kopejkát adtak, ezen a napon fizettek először huszonöt kopejkát.

OLGA ANGYAL: Maga úgy véli, hogy Szovjet-Oroszország történetének az elmúlt öt évben ennél jelentősebb eseménye nem is volt?

VENYICSKA: Hát, azt hiszem, nem. Nem jut eszembe. Nem volt.

OLGA ANGYAL: A diagnózisa polyneurotisszal határos heveny alkoholmérgezés. Az állapota továbbra is válságos. Még jó fél évig itt kell feküdnie.

VENYICSKA: Uram, irgalmazz! Ó, ha tudnátok, mi vár rám Petuskiban! Ott van az én boldogságom. Ott éjjel-nappal dalolnak a madarak, télen-nyáron virágozik a jázmin, és még azoknak is makulátlanul tiszta a tekintete, akik csutka részegen okádnak a kocsmá klotzetjében. Petuskiban vár rám az én lenhajú boszorkányom, a legimádnivalóbb szajha. Egy születésnap ünnepségen történt. Mit ittam? Miről beszéltem? Mit mivel kevertem? Nem tudom. Önkívületbe estem, több órá annéziám volt.

MÁSA ANGYAL: Tehát maga az? Jerofejev?

VENYICSKA: Hát persze, hogy én vagyok! Ki más lennék?

MÁSA ANGYAL: Hogy maga mennyi marhaságot össze nem tud hordani. Ez már minden képzeletet felülmúl.

VENYICSKA: Ó, azok a szempillák, az a hajzuhatag, azok a hullámok, azok a puha idomok. Nem is nő ez a bestia, hanem valóságos asz-dúr ballada. Nem is nő ez a vörösesszőke ördögfajzat, hanem maga a rontás. Milyen harmonikus szuka! Csupa kéjből gyúrták ezt a buja testű ribancot.

MÁSA ANGYAL: Venya...

VENYICSKA: Ó, azok az Éden és az önkívület nedves és lüktető kapuját övező apró pihék. Ó, varázslat és galambszárnyak. Mindenemet eltékozlom ma Petuskiban Aphrodité fehér oltárán. Kakukkfű illata, asztali bor, zubrovka, vodka, gyönyörök, extázis.

MÁSA ANGYAL: Nyikolszkoje.

OLGA ANGYAL: Kucsino.

MÁSA ANGYAL: Kucsino (*Fütyül, a vonat újra megindul*)

VENYICSKA: Mennybéli királynőm, milyen messze van még Petuski! És Petuskiban cseperedik az én kisedem is, a legdagibb és legbájosabb gyermek a világon. Hároméves és már ismeri a *ju* betűt. Ki ismerte közületek hároméves korában a *ju* betűt? Senki, és még most is csak nehezen ismeritek fel. És milyen okosan válaszol, ha magyarázok valamit: Látod, kicsim, ezt a pitypangot? Csak lengedezik a szélben és száll szertesztét. Még nézni is szomorú.

OLGA ANGYAL: Gügyüm.

VENYICSKA: Gügyüm. Minden, amit ők, az örökéletű angyalok és dundi gyermekek mondanak, olyan jelentős, hogy szavaikat szépséges, aranyba foglalt betűkkel kellene papírra vetnünk, és mindazt, amit mi mondunk, csúnya kis egyenes betűkkel, vagy sehogy, mert az többé-kevésbé hülyeség. Innom kell egy kis kubányi vodkát, hogy tovább szárnyalhassak. Fényesebb a mi holnapunk a tegnapi napnál. De arról ki kezeskedik, hogy a mi holnaputánunk nem lesz a tegnapelőttinél is rosszabb.

OLGA ANGYAL: Hát ezt szépen mondtad, Venyicska, a mi holnapunkról, meg egyebekről.

MÁSA ANGYAL: Ez világos, értelmes beszéd volt. Ritkán szólsz ennyire világosan és értelmesen.

OLGA ANGYAL: Mert egyébként nincs túl sok eszed, ezt te is tudod jól.

MÁSA ANGYAL: De vigasztaljon a tudat, hogy a lelked többet képes befogadni, mint az eszed.

OLGA ANGYAL: Mikor is vetted észre először, hogy hülye vagy?

VENYICSKA: Amikor úgy megtöltött a szomorúság, hogy alig fértem fel az autóbuszra.

MÁSA ANGYAL: Szent isten, minek ittad meg az egészset, Venya?

OLGA ANGYAL: Ez nagyon sok lesz.

VENYICSKA: Nincs semmi, de semmi, ami túl sok lenne nekem.

MÁSA ANGYAL: Ne haragudj, Venya, mi csak félünk...

OLGA ANGYAL: Hogy nem jutsz el...

MÁSA ANGYAL: Mi csak attól félünk, hogy sosem jutsz el a kisfiúhoz.

OLGA ANGYAL: És ő hiába várja a diót.

VENYICSKA: Hová gondoltok? Ha addig élek is, elmegyek hozzá.

MÁSA ANGYAL: Szegény kisfiú.

VENYICSKA: Mit jöttök ezzel, hogy "szegény kisfiú."? Mért volna szegény? De mondjátok csak, angyalkáim, egészen Petuskiig elkísértek?

OLGA ANGYAL: Hát persze, egészen Petuskiig.

VENYICSKA: És ott, az állomás peronján is vártok majd rám, ugye?

MÁSA ANGYAL: Hát persze, ott is várunk majd rád.

OLGA ANGYAL: Szegény kisfiú.

MÁSA ANGYAL: Bizony, szegény.

VENYICSKA: Minek ez a hülye szöveg a szegény kisfiúról? Talán sajnálatra szorul egy olyan kisfiú, aki úgy ismeri a *ju* betűt, mint a saját tenyerét?

OLGA ANGYAL: Nem, az olyan nem, de az a kisfiú, aki...

MÁSA ANGYAL: Hiába várja az apukáját...

OLGA ANGYAL: Az igen.

VENYICSKA: Eh, micsoda örültség! Miket beszéltek? Hiszen az apukája éppen felé száguld, bonbonnal és dióval a bőröndöcskéjében. Na, de most aztán félre a búval! Élni kell, élni. És élni egyáltalán nem szomorú dolog. Csak Nyikolaj Gogol és Salamon király számára tűnt szomorúnak az élet.

MÁSA ANGYAL: Csornoje.

OLGA ANGYAL: Csornoje. (*Fütyül*)

VENYICSKA: Mit igyak még, hogy ki ne hunyjon ez a fellángolás? A kubányi egy nagy szar. Teszek mindenre jó nagyot, nem érdekel, hogy szar vagyok.

ANGYALOK: Ó!

VENYICSKA: Oly boldog a degenerált, ha itala denaturált.

MÁSA ANGYAL: Gyönyörű.

VENYICSKA: Persze. Ők szűrnak, mint a darázs, mi égünk, mint a parázs. Ők csupa ármány, mi meg, mint a márvány. Magától értetődik. Még egy hónapja is tízesével körmöltem az ilyen gyöngyszemeket naponta. És ezek közül rendszerint kilenc felejthetetlen volt, öt-hat korszakos jelentőségű, két-három pedig örökérvényű. Ó, mennybéli királynőm! Angyalkáim, mondjatok imát! Kétdekás konyak áll az asztalon. Úgy látszik, mégse volt minden hiába, a forradalmak, a vallásháborúk...

OLGA ANGYAL: Jerofejev elvtárs, ezt a különleges itókát, valamint ezt a gyönyörű, ukránműanyagból készült, vörös csillag formájú érdemkeresztet a szovjet nép nevében, a teljes mértékben elragadtatott pártvezetés küldi önnek felbecsülhetetlen és örökérvényű aforizmáiért, valamint az emberiség felemelkedéséért vívott elévülhetetlen érdemeiért.

VENYICSKA: Igazán csekélység.

MÁSA ANGYAL: Már mindet meg is ittad, Venya?

VENYICSKA: Természetes.

OLGA ANGYAL: Jerofejev elvtárs, a vöröskereszt érdemcsillag... le ne ejtse!

VENYICSKA: Természetesen. Mit igyak még, Uram, a Te dicsőségedre? Én hiszek az ő jóságában. Ő mindenható, és a szenvedésekből a fénybe vezet engem. A Kurszki pályaudvari kínokon, a kucsinói megtisztuláson át Petuskiba. Ha ma sértetlenül eljutok Petuskiba, olyan koktélt keverek, melyet szégyenkezés nélkül meg lehet majd inni a Mindenható dicsőségére.

MÁSA ANGYAL: Koktélok, Venyicska?

OLGA ANGYAL: Minket borzasztóan érdekelnek ezek a koktélok.

VENYICSKA: Magától értetődik. Figyeljete csak! Hadd ajánljam figyelmetekbe a *Kánaáni balzsamot*. Ebben szeszély is van, gondolat és pátosz is, sőt egyfajta metafizikai utalást is tartalmaz.

MÁSA ANGYAL: Ne ezt meséld, ez olyan szomorú. A *Gyilkos poszáta illatát*. Azt mondjad!

OLGA ANGYAL: Igen, a *Gyilkos poszáta illatát*.

MÁSA ANGYAL: Két deci Sadko sampon, fél liter zsiguli sörben oldott körömlakk...

VENYICSKA: Valóságos himnusz. Persze, ha az ember nem akarja feleslegesen, fenekestül felforgatni a világot, akkor igya inkább a *Szuka bele* nevű italt. Ez minden mást túlszárnyal. Ez már szinte nem is ital,

hanem a szférák zenéje. Az emberiség felszabadításáért vívott harc után a második legnagyobb dolog a világon.

MÁSA ANGYAL: Az összetevők, Venyicska! Mik az összetevők.

OLGA ANGYAL: Minket borzasztóan érdekelnek az összetevők.

VENYICSKA: Természetesen. A *Szuka bele* szürkésfekete színű, mérges kigőzölgésű, denaturált szesz alapú miazma. Összetevők: Másfél deci vodkába keverjük fél deci lábizzadás elleni szert, másfél deci alkoholtartalmú lakkot...

MÁSA ANGYAL: Csipetnyi vasfűvel.

VENYICSKA: Csipetnyi vasfűvel, majd öntsünk hozzá egy deci szájvízben 2:1 arányban hígított tiszta politúrt. Az egészet néhány percig állni hagyjuk, majd fél deci korpásodás elleni hajszesz, egy deci BF ragasztó,

MÁSA ANGYAL: BF ragasztó.

VENYICSKA: Tíz deka rovarirtó és fél liter fékolaj hozzáadásával megadjuk e miazma végső harmóniáját.

MÁSA ANGYAL: Rovarirtó és fékolaj. Bravó.

VENYICSKA: Történt egyszer, hogy megittam egy teli üveg *Gyilkos poszáta illatát*, majd leültem és sírva fakadtam, mert eszembe jutott a mama. Egy nálam hülyébb alak ott ült volna a végítélet napjáig, a mamát siratva. De én fogtam egy üveg *Szuka belét* és megittam.

OLGA ANGYAL: És abba hagyta a zokogást, a mamát pedig három és fél évre teljesen elfelejtette.

VENYICSKA: Pontosan. *Szuka belét* az első csillag megjelenésétől kezdve nagy kortyokban kell inni, és már az első két pohár koktél elfogyasztása után olyan átszellemültté válik az ember, hogy odamehet hozzá bárki, és órákig köpködhet úgy a pofájába, hogy meg se mukkan.

MÁSA ANGYAL: Ne gyötörd magad, Venyicska! Gondolj a hazádra, azon belül is a szépséges Szibériára!

VENYICSKA: Oroszország valamennyi értékes embere, mindenki, akire Oroszországnak szüksége volt, mind ivott, mint a gödény.

Itt van például Makszim Gorkij, aki sohasem józanodott ki, vagy

Mogyeszt Muszorgszkij, aki ápolatlanul, teljesen részegen, egy rossz széken görnyedezve írta meg halhatatlan operáját, a *Hovanscsinát*.

Aztán. Mik voltak Anton Csehov utolsó szavai? Ezt mondta: meghalok.

Majd hozzá tette: Töltsetek pezsgőt. És csak ezután halt meg. Töltsetek

pezsgőt. Ezek voltak Csehov utolsó szavai. Oroszország valamennyi becsületese embere elkeseredetten ivott. És miért voltak elkeseredettek?

Mert nem tudtak enyhíteni a muzsik sorsán. A muzsik fuldokolt a

szegénységben és a tudatlanságban. A tudatlanság homálya abszolút

mértékben besűrűsödött. Hát hogyan esne kétségbe ettől az ember, és

hogyan inna.

MÁSA ANGYAL: Akkor hát, ne gondolj a hazádra.

VENYICSKA: Én csak a hazámra tudok gondolni.

OLGA ANGYAL: Jeszino.

VENYICSKA: Oroszországban senki sem tudja felemelni a fejét, mert mindenki a saját hányadékában fetreng, és egyre csak bánkódik a muzsik miatt.

MÁSA ANGYAL: Már megbocsáss, Venya, olyan furcsákat mesélsz. Az ember azt hinné, hogy reggel óta semmit sem ittál.

VENYICSKA: Csakugyan?

MÁSA ANGYAL: Lordok! Itt áll az ajtó mögött egy mocskos alak, Oroszországból érkezett, de nem nagyon részeg. Mit csináljak ezzel a nyomorulttal? Szerződtessem ezt a madárijesztőt, vagy ne?

OLGA ANGYAL: Ellenőrök! Ellenőrök!

MÁSA ANGYAL: Mitrics? Megint Orehovóba mész? Két deci lesz, ha volnál szíves. Hát te, Venya? Moszkva – Petuski? És azt hiszed, hogy most is megúszod fizetés nélkül?

OLGA ANGYAL: Vízit! Jön a vizit!

MÁSA ANGYAL: Deciket, másfél deciket kérem ellenőrzésre átadni! Másfél deci lesz, te Seherezádé, ha lennél szíves!

OLGA ANGYAL: Másovics elvtársnő, nem látja, hogy a betegnek kórosan leesett a vércukorszintje?

MÁSA ANGYAL: Magának gyönyörűen kifejlett szindrómája van.

OLGA ANGYAL: Mása nővér, legyen szíves, kísérje át a beteget a négyes kórterembe! És tüstént a fürdőbe!

MÁSA ANGYAL: Na, de főorvos asszony elvtárs! Hiszen tudjuk, hogy Agamemnónt, a mükénéi királyt is, Pergamonból való hazatérése után, a fürdőben sújtották agyon egy bárddal.

VENYICSKA: Amikor felkapaszkodtam a Kon-Tiki csúcsaira, kiderült, hogy ott szinte semmit sem tudtam meg.

OLGA ANGYAL: Mindjárt, minden rendben lesz. Glukózt, pirocetamot! Csupaszítsa le a beteg hátsófelét! Jól van.

MÁSA ANGYAL: Éjszakára negyven fölé szökik a láza. Ha pedig fázik, levegőzzön egyet. Ha ugyan meg tud moccanni.

VENYICSKA: Ki az ott, aki pilláit lehunyva liliomot szagolgat? Vagyik! Mit csinálsz itt? Úgy gondolod, hogy megérett a helyzet? Igyál egy kis borókapálinkát, Vagyik!

MÁSA ANGYAL: Köszönöm, elvtárs. Igen, azt hiszem most már megérett a helyzet. Akkor tehát öt óra nulla-nulla perckor.

VENYICSKA: Viszontlátásra, elvtársam!

MÁSA ANGYAL: Viszontlátásra, elvtárs!

OLGA ANGYAL: Orehovo-Zujevo.

MÁSA ANGYAL: Elvtársak! Petuski járás valamennyi létfontosságú létesítményét – a polomi italméréstől egészen Andrejevskoje italboltjáig – elfoglaltuk. Ezért azonnali hatállyal összehívom az első októberi,

bővített plénumot, melynek keretében hadat üzenünk Norvégiának és elküldünk egy durvahangú húsvéti lapot Wladislaw Gomulkának.

OLGA ANGYAL: Polimban Mása néni, vagy Sura néni nyitja ki korábban az italmérését?

VENYICSKA: Küldöttek! Ne nyissunk vitát ilyen tisztán spekulatív kérdésekről!

OLGA ANGYAL: Vitákra és rendeletekre feltétlenül szükség van.

VENYICSKA: Miért nem törnek ellenünk a reguláris egységek? Az egész petuski járás lángba borult, Norvégia meg hátat fordít. Nagyon ostobán alakul minden. Tessék mondani, Uszad következik?

OLGA ANGYAL: Hova tartasz, kedves zarándoknő?

VENYICSKA: Tessék? Viccelődni persze szabad, no de ennyire ostobán? Végül is, ördög vigye, legyek zarándoknő, de kérem szépen, miért van ilyen sötét odakinn? Mennybéli királynőm, milyen messze van még Petuski! De hát hol van Petuski? Hol van az én dundi csöppségem?

MÁSA ANGYAL: Jobban tennéd, ha otthon ülnél, és a leckédet írnád. Biztos, hogy még nem vagy kész a holnapi leckéddel, és leszid majd a mama.

VENYICSKA: Pardon?

MÁSA ANGYAL: Nehéz a lelked, Jerofejev? Fogd magad és ugorj ki a vonatból!

VENYICSKA: Dehogy ugrom ki. Tessék mondani, Uszad következik?

OLGA ANGYAL: Sohasem felejtjük el a jóságát, tengernagy elvtárs. Vízit! Jön a vizit!

MÁSA ANGYAL: Pokolba a vizittel! Jerofejev! Állj középre, te gané!

VENYICSKA: Nemigen tudok már felállni, megbocsássanak. Borzalmas viharba keveredtünk. Az egész kórterem irányíthatatlanul hánykolódik.

MÁSA ANGYAL: Felelj nekem, te buzi, megfellebbezhetetlen bíróságunk ítélőszéke előtt! Hogy tudtál ellentengernagyi rendfokozatot elérni, amikor háromig sem tudsz számolni, és minden gondolatod szeretett orosz hazánk legféltettebb hadititkainak kijátszása, az imperialista karvalytőke kezére csupán?

VENYICSKA: Én kérem...

OLGA ANGYAL: Ezt az embert éppen most verték össze a fürdőben.

MÁSA ANGYAL: Olgivics elvtársnő!

OLGA ANGYAL: Jelen!

MÁSA ANGYAL: Ez a felforgató aknamunkás féreg elárulta szeretett szovjet hazáját. A szájalom itt irtózatos érzület. Irtsa ki magából, vagy tüstént kinevezem ellentengernaggyá, annak összes következményével együtt.

OLGA ANGYAL: Értettem, Másovics elvtársnő!

VENYICSKA: Szédülök.

MÁSA ANGYAL: Fogd be a szád, spion-spicli kurafi! Felelj nekem, te hazaáruló! Ki a felelős azért, hogy a szakszerűtlen, rubel milliárdokat

- felemésztő, valamint/sőt el sem indult seremetyevói kábelfektetési munkálatok miatt, nevezett község áramellátása mind a mai napig nulla?
- VENYICSKA: Én kérem az egész életemet az alkoholfogyasztásnak szenteltem, ebből kifolyólag bizonyos részletek talán elkerülték a figyelmemet, de...
- OLGA ANGYAL: Meg tudná mutatni a menetjegyét, fedélzetmester?
- VENYICSKA: Otthon felejtettem.
- OLGA ANGYAL: Nincs jelentősége.
- MÁSA ANGYAL: Mi itt Olga Olgivics elvtársnővel összeszámoltuk megszámolhatatlan bűneidet.
- OLGA ANGYAL: Már egy is elég volna...
- MÁSA ANGYAL: Olgivics elvtársnő!
- OLGA ANGYAL: Egyfolytában jelen vagyok!
- MÁSA ANGYAL: Olvasd!
- OLGA ANGYAL: Egy. Rakétatámadás szervezése Helleszpontosz felől. Vének ősz hajfűrtjei, árva könnyei, zsigerek és belső részek, égbekiáltások. Kettő. A Kurili-szigetek áruba bocsátása a preobrazsenszkojei piacon...
- VENYICSKA: Szemenszedett hazugság. Ki se mentem a kórteremből. Másuska nővér köleskásával etetett. Mindenki tanúm rá.
- MÁSA ANGYAL: Ez nem jelent semmit. Egy nappal azelőtt is végezhetél elektronikus felderítést, te szarházi, a Jeges-tenger medencéjében. Mennyit kóstálnak manapság a Kurili-szigetek?
- OLGA ANGYAL: Itrup, egy üveg vodka. Kunasir, szinte tök ingyen.
- MÁSA ANGYAL: Imádkozz, Jerofejev!
- OLGA ANGYAL: És akkor ez a csirkefogó még azt makogja, hogy az általunk fogyasztott élelmiszerek között az alkohol értékes kalóriatartalma ellenére, egészen primitív szerkezetű és nagyon szegényes a strukturális információtartalma.
- MÁSA ANGYAL: Állj fel, te lapát szar, mert belefojtalak a moslékos vödörbe!
- OLGA ANGYAL: Mondd el utolsó imádat, admirális!
- MÁSA ANGYAL: Jerofejev, álljon fel! A bíróság ítéletet hirdet. Jerofejev, fedélzetmester, Bugyonnij-sapkás megrögzött mániákus, a Pentagon láncos kutyája, a nép nevében életfogytig tartó akasztásra ítélnék. Elvtársnő, egyelőre – leltárhiány miatt – lógassa ki a vonatablakon!
- VENYICSKA: S íme, átmegyek az orchideás fürdőből, áthaladva a dharmák valamennyi termén, átmegyek a medencéből az Illatok Termébe, az Illatok Terméből pedig az Énekek Termébe, és onnan a Mangóligetbe, ahol a holdvilágos hölgy és egy teljesen pasztorális nő vár, akinek homlokát pitypangkoszorú övezi.
- OLGA ANGYAL: El tudod képzelni, hogy ott növekedsz a tó partján, rododendronnak hívnak, a túlsó parton meg egy zsidó ül....
- VENYICSKA: Nem, ezt nem tudom elképzelni, hogy ott nőök...
- MÁSA ANGYAL: Hát akkor pokolba a rododendronokkal, képzelj, hogy fehér hattyú vagy, a tóparton gubbasztasz, veled szemközt meg egy zsidó ül...

VENYICSKA: Nem, fehér hattyúnak is nagyon nehéz elképzelnem magam.

MÁSA ANGYAL: Akkor képzeld, hogy egy csapat fehér hattyú vagy.

VENYICSKA: Jó.

OLGA ANGYAL: Nagyszerű.

VENYICSKA: Akkor én szétröppenek, ki merre lát, szertesét.

MÁSA ANGYAL: Szörnyű.

OLGA ANGYAL: Delirium tremens. Előre kitervelt gondolati hazaárulás.

MÁSA ANGYAL: Amikor kilógattad, akkor vesztette el a végtagjait?

OLGA ANGYAL: Úgy gondolom.

MÁSA ANGYAL: És nem is kiabált? Hiszen ez lehetetlen.

OLGA ANGYAL: Hiába kiabált volna, ha közben a keresztanyja elment lángosért.

MÁSA ANGYAL: Hm. Valóban. Ha a keresztanyja lángosért ment, mi értelme lett volna kiabálni. Apropos! Olgivics elvtársnő, látta a bűnös arcán a megbánásnak akár a leghalványabb jelét is?

OLGA ANGYAL: Nem. Nem láttam. Csak nem kéne az embert megfosztani a nyirokmirigyeitől. Az világos, hogy elvették tőle az uborkát. Az nem is kell.

MÁSA ANGYAL: Valamint népszavazásra sincs semmi szükség, de a nyirokmirigyeket valóban meg kellene hagyni.

OLGA ANGYAL: Most virágzik, végestelen-végig, és zümmögnek a méhecskék.

VENYICSKA: Már második éve fekszem ebben a kórteremben, mert azt mondták nekem, hogy észt vagyok, és fáj a fejem.

OLGA ANGYAL: Bocsásson meg főbíró elvtársnő, az ellentengernagy elvtárs, mint látja, nem tud ön előtt felsorakozni.

MÁSA ANGYAL: Világos, világos.

VENYICSKA: Nos a fejem tényleg fáj, de én már régóta nem vagyok észt.

OLGA ANGYAL: Az igazságkeresés lázálma, hamisan értelmezett becsületérzéssel és egyéb atavizmusokkal társulva. Az ilyenekre mi úgy tekintünk, mint holmi Britanniára, amelynek még ma sincs semmilyen alkotmánya.

VENYICSKA: Miért ez a feketeség, ha egyszer reggel indult a vonat, és pontosan száz kilométert tett meg? Nem tetszik nekem ez a sötétség odakinn, nagyon nem tetszik. Angyalkáim, miért van ilyen sötét?

MÁSA ANGYAL: Teljesen felesleges elvárni, hogy világosság legyen odakinn, ha egyszer sötét van.

VENYICSKA: De hát én reggel indultam el...

MÁSA ANGYAL: Na és ha reggel.

OLGA ANGYAL: Ősz van, rövidebbek a nappalok, mire feleszmélsz, bumm, máris sötét van.

MÁSA ANGYAL: És Petuskiig hűűű de sokáig tart az út! Moszkvától Petuskiig hűűű de sokat kell utazni.

VENYICSKA: Mégiscsak különös, hogy reggel nyolckor indultunk és még mindig utazunk.

MÁSA ANGYAL: Vigyázz, Venya! Vigyázz, ne vétkezz! És a többiek? Te talán különb vagy náluk? Hiszen a többiek is utaznak, és nem kérdezik, hogy miért tart ilyen sokáig az út.

OLGA ANGYAL: És miért van ilyen sötét.

MÁSA ANGYAL: Szép csendben utaznak, és nyugodtan nézegetnek kifelé az ablakon. Miért kell neked gyorsabban utaznod, mint nekik?

OLGA ANGYAL: Hű, de sietős!

MÁSA ANGYAL: Ha már egyszer beittál, legyél egy kicsit szerényebb, és ne gondold, hogy különb és okosabb vagy másoknál!

VENYICSKA: Bocsásd meg vakmerőségem, kedves háromfejű istennő!

MÁSA ANGYAL: Idefigyelj, Jerofejev! A Szfinx áll itt előtted, és nem enged be téged abba a bizonyos városba, csak egy feltétellel: ha megfelelsz három találós kérdésre.

VENYICSKA: Mit akar ez az aljas gazember a találós kérdéseivel?

OLGA ANGYAL: Alekszej Sztahanov, a híres élmunkás, napjában kétszer ment hugyozni, és kétnaponta egyszer szarni. De amikor történetesen leitta magát, naponta négyszer kellett hugyoznia, szarni pedig egyszer sem. Számold ki, hogy Alekszej Sztahanov évente hányszor járt hugyozni, és hányszor szarni, ha figyelembe vesszük, hogy évi háromszázhusz napot volt részeg.

VENYICSKA: Mit akar ezzel a trágár marhasággal ez a parazita féreg?

MÁSA ANGYAL: Ha neked ez nem tetszik, akkor tessék, itt a második: Lord Chamberlain, a Brit Impérium miniszterelnöke, amikor éppen kifelé tartott a petuski vasútállomás étterméből, megcsúszott valaki hányadékában, és esés közben felborította a szomszéd asztalt. Az asztalon – míg fel nem borult – a következők voltak: két sütemény, darabja 35 kopejka, két adag bifsztek, darabja 73 kopejka, öt kancsó ürmös, nyolc decisek. Ha számításba vesszük, hogy az üres kancsó ára egy adag bifsztek hatszorosa, az ürmös árával pedig minden csecsemő tisztában van, találd ki mekkora számlát nyújtottak be Lord Chamberlainnek, a Brit Birodalom miniszterelnökének a Kurszki pályaudvar éttermében?

VENYICSKA: Hogyhogy a Kurszki pályaudvaron?

MÁSA ANGYAL: Hát úgy.

VENYICSKA: De hát hol csúszott meg? Nem Petuskiban? De hiszen a petuski étteremben vágódott el.

MÁSA ANGYAL: De a számlát a Kurszki pályaudvaron fizette ki. Mekkora volt ez a számla?

VENYICSKA: Vajon mire céloz ez a fasz? Mi ez az állatság?

OLGA ANGYAL: Ha neked ez sem tetszik, akkor itt az utolsó. Megy, mendegél Minyin és szembe jön vele Pozsarszkij. Hová is mész te most

tulajdonképpen, kedves Pozsarszkij? Hogyhogy hová? Természetesen Petuskiba. De hát nem is jó irányba mész. Dehogya, te mész rossz irányba, kedves Minyin. Egyszóval meggyőzték egymást arról, hogy vissza kell fordulniuk. Pozsarszkij, aki egyébként nagyon részeg volt, arra folytatta útját, amerre Minyin indult el, Minyin pedig arra ment tovább, amerre eddig Pozsarszkij haladt, aki egyébként ugyanolyan részeg volt, mint Minyin. És egyszer csak mindketten a Kurszki pályaudvaron kötöttek ki.

MÁSA ANGYAL: Na most mondd meg nekem: ha egyikőjük sem változtatott volna irányt, hol lyukadtak volna ki? Na? Hova érkezett volna Pozsarszkij?

VENYICSKA: Petuskiba.

MÁSA ANGYAL: Dehogy! Pozsarszkij a Kurszki pályaudvaron találta volna magát. Úgy bizony!

OLGA ANGYAL: Na és Minyin hová érkezett volna, ha a saját útját követi és nem hallgat Pozsarszkijra?

VENYICSKA: Talán Petuskiba. Petuskiba, ugye?

ANGYALOK: Dehogy!

MÁSA ANGYAL: Ő is a Kurszki pályaudvarra érkezett volna.

OLGA ANGYAL: Mindketten a Kurszki pályaudvarra érkeznek.

MÁSA ANGYAL: Petuskiba egyáltalán nem jut el senki.

VENYICSKA: Honnan kerülnek elő ezek a Szfinxek? Embertársaim, merre tartunk? Vajon mit csinálok ebben a pillanatban? Elaludtam, vagy felébredtem? Mennybéli királynóm! Komornyik! Hol van Pjotr, a komornyikom? Tavaly augusztus óta nem láttam. Becsületszavamra, azóta nem láttam. Pjotr, mért nem ébresztettél fel? Mit gondolsz, Pjotr, aludtam én, vagy nem?

MÁSA ANGYAL: A másik kocsiban, igen, aludtál.

VENYICSKA: De ebben nem?

MÁSA ANGYAL: Ebben nem.

VENYICSKA: A másik kocsiban aludtam, és ebben ébredtem fel?

MÁSA ANGYAL: Ilyesmi.

VENYICSKA: Akkor, Pjotr, mért nem ébresztettél fel? Pjotr, mért nem ébresztettél fel?

MÁSA ANGYAL: Minek ébresztettelek volna fel? Ebben a kocsiban nem kellett felébreszteni, mert a másikban aludtál. Abban pedig minek ébresztettelek volna fel, ha egyszer ebben magad is felébredtél?

VENYICSKA: Ne zavarj össze, Pjotr! Hagyj gondolkodni, nagyon szépen kérlek, jó! Sehogy sem tudok megbirkózni egy gondolattal. Ha most ihatnék, nem lennék ilyen szétszórt. Van valami innivalónk, Pjotr?

MÁSA ANGYAL: Egy korty sincs. Mindent megittunk.

VENYICSKA: Nem nagyon feltűnő a zavarodottságom?

OLGA ANGYAL: Egyáltalán nem feltűnő, csak a pofád dagadt fel.

MÁSA ANGYAL: Hegel is megmondta, hogy nincsenek különbségek, csak a fokozatok különbsége létezik, mely a különböző fokozatok és különbségek hiánya között áll fenn.

OLGA ANGYAL: Ami azt jelenti, hogy ugyan ki nem iszik manapság.

MÁSA ANGYAL: Pedig nincs mit.

VENYICSKA: Jó, hogy meggyújtottad a kandelábereket, nagyon jó. Bár egy kissé nyugtalanító a helyzet. Utazunk, csak utazunk egész éjjel és rajtunk kívül nincs itt senki.

OLGA ANGYAL: Orehovo-Zujevóban mindenki leszállt.

VENYICSKA: Miféle Orehovo-Zujevóban? Miket hantálsz te itt össze, Pjotr? Nehogy összezavarj, de ne ám! Mi ez a jeges izzadtság, mi ez a reszketés rajtam? Te csapkodod az ajtókat, Pjotr? Szent Isten, Pjotr! Ez kirepült az ablakon. *(Elered az eső, dobpergés, zúgnak a harangok)* Hová rohantok ti mind? Álljatok meg, bosszú istennői! Hová rohantok, hová utazunk mi?

MÁSA ANGYAL: Lángoló alkonyatban.

OLGA ANGYAL: A sötétségen és légörvényeken át.

MÁSA ANGYAL: A Kurszki pályaudvar felé száguldunk a vonaton.

VENYICSKA: Ez láz lesz. A láztól van, hiszen reszketek. Mithridátész, te vagy az? De miért vagy ilyen mocskos. Kedves pontoszi király, csupa takony az orrod!

MÁSA ANGYAL: Ha telihold van, mindig folyik a taknyom.

VENYICSKA: Sosem törlöd le a taknyod?

OLGA ANGYAL: Van, aki szereti, ha folyik a taknya.

MÁSA ANGYAL: Jobb, mintha szétkeni az ember.

VENYICSKA: Szépen beszélsz, pontoszi király, de miért van kés a kezedben?

MÁSA ANGYAL: Hogyhogy miért? Hogy elvágjam a torkod, te megátalkodott!

VENYICSKA: Mithridátész, megvesztél? Rakd el a késed! Irgalmas Istenem, mi ez a szörnyű fájdalom? Hagyd abba, gonosz király! Mért van ilyen sötét és miért ilyen hideg? Istenem, mi ez a hideglelés, forróság és láz? Reszket mindenem: a testem, a ruhám, a gondolataim. Ha minden pénteken ez vár rám, valamelyik csütörtökön felkötöm magam. Mennybéli királynőm, már Petuskiban vagyok?

MÁSA ANGYAL: Testben és lélekben megsemmisültél.

OLGA ANGYAL: Egy üres, hideg és nyirkos peron állsz. És nem vár rád senki.

MÁSA ANGYAL: És nem is fog várni most már soha többé. Tehát talifa kumi.

OLGA ANGYAL: Kelj fel, porold le a kabátodat, pucold le a nadrágodat és indulj!

MÁSA ANGYAL: Menj csak, Venyicska, menj! Ha balra akarsz menni, menj balra, ha jobbra akarsz menni, menj jobbra!

VENYICSKA: De hol a bőröndöm, Istenem, hol van a bonbon és a dió?

MÁSA ANGYAL: Volt már részed a mennyei boldogságban, most pedig, hogy már nincs többé mennyország, mit érdekel téged, hogy hol vannak az ajándékok?

OLGA ANGYAL: Nem várt rád a te királynőd, akkor hát minek neked az ajándék?

MÁSA ANGYAL: Mi értelme van még ezek után, hogy a bőröndöd keresgöld?

OLGA ANGYAL: Ki törődik, széles e világon a te szíveddel, Venya? Ugyan ki?

VENYICSKA: Hiszen én még... Sohasem nevettem úgy igazán felszabadultan, és még egyszer sem hánytam egy jóízút.

MÁSA ANGYAL: Ne sírj, Jerofejev, ne sírj!

OLGA ANGYAL: Minek ez a sírás?

MÁSA ANGYAL: És mitől reszketsz ennyire?

OLGA ANGYAL: A hidegtől, vagy valami mástól is?

VENYICSKA: Mit akartok tőlem? Én csak... Bonbont is vettem a kisfiamnak, de... Irgalmas Istenem, hol vagyok? Ez ugye nem Petuski? Nem Petuskiban vagyok.

OLGA ANGYAL: Nem, ez nem Petuski.

MÁSA ANGYAL: Ez Moszkva és a Kreml ragyog előtted teljes pompájában.

VENYICSKA: Kifürkészhetetlenek a Te útjaid, Uram.

ANGYALOK: Úgyhogy talifa kumi. Kelj fel, és készülj a halálra.

VENYICSKA: Miféle halálra? Uram, segíts! Segíts nekem, árva nyomorultnak! Nem is tudtam, hogy létezik a világon ekkora fájdalom. Istenem, segíts! Hajnalodik. Mennybéli angyalok... Meghalok. Töltsetek...